

Arrest

nr. 308 069 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 augustus 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 264 544 van 29 november 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 juni 2021.

1.4. Op 26 januari 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende op 4 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Vermits hij geen gevolg gaf aan de uitnodiging om zijn verzoek toe te lichten, werd hij geacht er afstand van te hebben gedaan.

1.6. Op 29 april 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker diende op 9 mei 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Op 7 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing om het herhaald verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk af te wijzen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoeker diende, via een op 16 september 2022 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Bij arrest nr. 282 006 van 15 december 2022 verwierp de Raad het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 juli 2022.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 28 augustus 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, die verzoeker op 25 september 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.09.2022 werd ingediend door :

*[P.G.J.E.] [...]
nationaliteit: Venezuela
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.04.2022 met een impliciete afstand van zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 23.12.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk bijna drie jaar voor de eerste, bijna drie maanden voor de tweede en zeven maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreigingen en voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest

voor vervolging en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn moeder, zijn broer en zus [...] eveneens het nodige gedaan zou hebben om het land te ontvluchten zodat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn moeder, (half)broer en (half)zus niet meer in Venezuela verblijven. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Venezuela en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van zijn vader en zijn broer op het Belgische grondgebied. Het feit dat zijn vader, zijn (half)broer en zijn (half)zus legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet samenwoont met deze familieleden.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdane en dat haar familie hem beschouw[t] als een hulpvaardige jonge man. Ter staving hiervan legt hij drie verklaringen voor van familieleden van zijn partner evenals de identiteitskaart van zijn partner. Echter, dit is onvoldoende om te staven dat er in casu effectief sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie, rekening houdend met de jonge leeftijd van zijn partner (17 jaar) en het feit dat betrokkenen niet samenwonen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoont waarom deze relatie een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 23.12.2022 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om

de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten maar heeft nagelaten gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem al betekend werden, waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2019 in België zou verblijven, dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat hij Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij hier reeds tewerkgesteld was, dat zijn werkgever zeer tevreden zou zijn geweest, dat hij zich voortdurend zou bijscholen, dat hij vlot Frans zou spreken, dat hij voetbal zou spelen, dat hij erg gewaardeerd zou worden door zijn entourage, dat hij lid zou zijn van de ASLB ZennIT Gaming en deelneemt aan hun activiteiten, dat hij een bewijs van inschrijving Franse taallessen voorlegt evenals een pedagogisch contract dd. 24.08.2020 met La Funoc ASBL, een attest van gevolgde Franse taallessen, een bewijs van inschrijving voor de opleiding 'images syntese 3D', zijn arbeidsovereenkomst, enkele loonfiches, vier getuigenverklaringen en een huurovereenkomst voor een studio) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 20.09.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 09.05.2022 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9, derde lid en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit zijn betoog kan worden afgeleid dat hij ook van mening is dat verweerder de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Verzoeker verschaft de volgende toelichting in zijn synthesesamenvatting:

"Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr.

221.475). 2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). 2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

In casu verwijst verzoeker naar de situatie in zijn thuisland nl dat hij werd bedreigd door collectivos wegens zijn deelname aan de vrijheidspartij "Resistencia " in Venezuela en dat hij hiervoor ook de nodig bewijzen bijbracht

Dat het bijgebrachte stuk een nieuw stuk is en dat dit niet werd in rekening genomen voor de beoordeling (zie[...] stuk 2) van zijn asiel

De bestreden beslissing en de nota van verweerder vermelden ten onrechte dat hij geen stukken bijbracht in zijn aanvraag regularisatie waaruit zou blijken dat zijn leven in gevaar is terwijl er duidelijk sms berichten werden bijgebracht waaruit dit duidelijk blijkt (zie stuk 2)

Dat de bestreden beslissing enkel aanhaalt dat hier geen rekening mee moet gehouden worden aangezien de asielprocedures reeds beslecht werden en de stukken niet eens in overweging neemt maar verwijst naar de asielprocedure

Het feit dat er geen melding gemaakt wordt van dit stuk bewijst duidelijk dat zij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gebracht

Dat deze stukken echter in aanmerking moeten worden genomen bij de analyse van artikel 3 EVRM en derhalve als buitengewone omstandigheid worden geanalyseerd en niet louter van de hand gedaan als zijnde stukken die aanleiding zouden gegeven hebben tot de weigering van zijn asielaanvraag.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. [...] Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984- 85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Eenzijds zegt men dat er geen bewijs wordt bijgebracht mbt zijn individuele situatie door louter te verwijzen naar de afgehandelde procedures

Dat de analyse in het kader van artikel 3 EVRM en van de ontvankelijkheidsfase van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 niet hetzelfde is als de analyse in het kader van de asielaanvraag en wat immers niet dienstig kan aangewend worden voor de VIB wel kan aangewend worden om de analyse van de ontvankelijkheid van de aanvraag te behandelen[.]

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen". [...] "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er

overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving. Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de algemene gevaarstoestand in zijn thuisland en echter gewoon meldde dat hij reeds een VIB deed dat negatief werd afgehandeld doch niet gemotiveerd heeft waarom een terugkeer wel mogelijk zou zijn ondanks de algemene gevaarsituatie in zijn thuisland. Bovendien wordt ook niet gemotiveerd in welke mate het zich blootstellen aan een dergelijke gevaarstoestand proportioneel zou zijn met de administratieve demarche[.]

Dat de bestreden beslissing ten onrechte aanhaalt dat de elementen die aangehaald worden voor d[e] gegrondheid ook in aanmerking kunnen worden genomen voor de ontvankelijkheid[.]

Pour examiner la recevabilité de la demande il est indispensable que l'autorité apprécie la proportionnalité entre d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et d'autre part sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénient à l'accomplissement tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient ... le ministre en réponse à des questions parlementaires a précisé que des difficultés pour obtenir un visa de sortie des autorités des pays d'origine ou des circonstances familiales , étaient des motifs acceptables des déroger à l'article 9 alinéa 2 de la loi et permettrait d'octroyer l'autorisation de séjour prévue au premier alinéa de la disposition[.]
(Conseil d'état , 1.04.1996, R.D., 1996 , 91 , 742-744)

Cette notion n'est pas définie par la loi et la réponse à cette question est essentiellement jurisprudentielle. Les juridictions administratives ont défini cette notion comme n'étant pas des circonstances de force majeure mais comme étant des circonstances rendant impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner afin d'y demander l'autorisation de séjour.

Sans qu'il y ait unanimité sur la question, différentes situations ont déjà été considérées comme pouvant être constitutives de circonstances exceptionnelles, à savoir une longue procédure d'asile, une procédure d'asile non encore clôturée au moment de la prise de décision par l'Office des étrangers, l'absence de consulat ou de poste diplomatique belge dûment accrédité dans le pays d'origine, l'état de santé de l'étranger, la scolarité du demandeur ou le suivi d'une formation par celui-ci, l'existence d'un contrat de travail, la scolarité d'un enfant, la situation de guerre dans le pays d'origine, l'existence de liens familiaux, une situation d'apatridie....
Dat verzoeker ook de identiteitskaart van zijn vader die in België verblijft en broer in de stukken bijbracht en tevens aanhaalt dat zijn moeder en broer ook gevlucht zijn zodat men derhalve hier ook ten onrechte aanduidt dat hij hier onvoldoende bewijst dat hij geen familie heeft in het thuisland
Dat overigens niet proportioneel is om verzoeker terug te sturen naar zijn land van oorsprong daar waar hij enerzijds heeft aangehaald vervolgd te zijn, reden waarom ook inmiddels moeder en andere broer gevlucht zijn en de vader inmiddels Belg is en zijn broer ook een asielaanvraag deed

Verder haalt de bestreden beslissing aan in een onjuiste motivering dat de integratie louter voor de gegrondheidsfase in aanmerking zou kunnen worden genomen. Dat eenzelfde feit zowel voor de ontvankelijkheidsfase als de gegrondheidsfase kan aangehaald worden

Doordat de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met belangrijke elementen zoals de integratie en ze afdoet alsof ze alleen in de gegrondheidsfase zouden moeten geapprecieerd worden

Doordat hij echter aanhaalt dat al zijn familieleden heeft in België en een werkzekerheid aangezien hij in de een knelpuntberoep aan de slag kan en de Franse taal spreekt en ingeburgerd is doch hieruit geen rekening mee houdt en de motivering enkel verwijst naar de gegrondheidsfase

Terwijl de ontvankelijkheidsfase ook betekent dat men rekening moet houden met deze elementen

De Raad van State verduidelijkte wel al in kader van het oude artikel 9, lid 3 Vw. dat de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van de aanvraag (zie o.a. Raad van State, 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n° 97, p. 69-72).

“Le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par un étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce, que lorsqu'il est admis l'existence de circonstances exceptionnelles, le Ministre ou son délégué examine si les raisons invoquées par l'intéressé pour obtenir l'autorisation séjour sont fondées que l'examen de la demande sous deux aspects ;celui de la recevabilité et celui du fond n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique est un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour (C.E. , n°73.025 du 9.04.1998) »

Dat er derhalve geen analyse werd gemaakt van deze elementen in het kader van de ontvankelijkheids-fase en derhalve een gebrekkige motivering uitmaakt”

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet reeds werd opgeheven bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijzing naar een niet langer bestaande wetsbepaling laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder enige onwettigheid beging.

2.2.2. Er moet voorts worden aangegeven dat de bestreden beslissing een bestuursbeslissing is en dat verzoeker bijgevolg niet dienstig kan verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet dat betrekking heeft op de motivering van rechterlijke beslissingen of naar rechtspraak inzake de wijze waarop rechterlijke beslissingen moeten zijn gemotiveerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.3. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met een van de overwegingen in de bestreden beslissing – verzoeker stelt dat verweerder niet vermocht te stellen dat bepaalde door hem aangebrachte gegevens slechts nuttig zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en niet leiden tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat – houdt niet in dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.4. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt. Deze bepaling was in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

2.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat verweerder het gevaar dat hij loopt in zijn land van herkomst onterecht niet heeft willen aanvaarden als een reden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om naar dat land terug te keren, om er volgens de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder heeft er evenwel terecht op gewezen dat verzoekers bewering dat zijn leven in Venezuela in gevaar is niet werd gestaafd met elementen die hij niet reeds kenbaar maakte bij de behandeling van zijn verzoeken om internationale bescherming. Verweerder heeft tevens correct aangegeven dat verzoekers relaas, omtrent het gevaar dat hij stelt te lopen, reeds werd onderzocht bij de behandeling van zijn verzoeken om internationale bescherming en heeft, op basis hiervan, geconcludeerd dat er geen elementen zijn die toelaten een ander standpunt in te nemen dan de bevoegde instanties. Het staat hierbij niet ter discussie dat de commissaris-generaal en de Raad reeds oordeelden dat verzoekers verklaringen inzake de toestand in Venezuela niet toelaten om hem te erkennen als vluchteling of om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Dit impliceert dat verzoeker niet aantoonde dat hij in Venezuela wordt vervolgd omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep of dat hij er dreigt te worden ter dood veroordeeld, te worden geëxecuteerd, te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en er werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakte dat hij er een reëel risico loopt om er het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het is dan ook niet incorrect om te stellen dat verzoekers voorgehouden problemen in zijn land van herkomst geen aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers theoretisch betoog dat de analyse die

in het raam van een verzoek om internationale bescherming moet worden doorgevoerd niet dezelfde is als deze die moet gebeuren bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf laat hier in casu niet anders over denken en gaat ook voorbij aan het gegeven dat in artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet het volgende is bepaald:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

[...]

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder onterecht heeft overwogen dat hij geen nieuwe stukken aanbracht om aan te tonen dat zijn leven in gevaar is en hij stelt dat hij hieromtrent sms-berichten meedeelde, kan de Raad slechts vaststellen dat zijn bewering, dat hij dergelijke berichten overmaakte, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van een aangifte bij de politie, die zijn moeder op 31 mei 2019 deed, voegde. Dit stuk werd voorheen reeds aangebracht in het raam van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat verweerders overweging dat geen nieuwe elementen ter staving van de aangevoerde problemen in Venezuela werden aangebracht *“en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties”* incorrect is.

Verzoekers betoog dat zijn vader in België verblijft, dat zijn broer een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij verklaarde dat ook zijn moeder en een broer Venezuela zijn ontvlucht laat op zich ook niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat er geen bewijzen werden voorgelegd die toelaten te concluderen dat hij gevaar loopt in zijn land van herkomst.

In tweede instantie voert verzoeker aan dat verweerder onterecht heeft gesteld dat er onvoldoende bewijs is dat hij geen verwanten meer heeft in zijn thuisland op wie hij kan terugvallen. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat er geen bewijzen werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat zijn moeder, zijn halfbroer en zijn halfzus niet langer in Venezuela verblijven. Hij toont evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is om te overwegen dat het onwaarschijnlijk is dat iemand die negentien jaar in Venezuela verbleef in dat land geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie hij korte tijd zou kunnen verblijven tijdens de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf die volgens de reguliere procedure wordt ingediend.

In derde instantie stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de overweging dat elementen die wijzen op zijn integratie in de Belgische samenleving niet leiden tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat en dat deze elementen slechts nuttig zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een machtigingsaanvraag. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat de stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toonde ook niet in concreto aan op welke grond in voorliggende zaak zou kunnen worden vastgesteld dat zijn integratie het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Waar verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat verweerder de bestreden beslissing niet kon nemen zonder hem direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, kan het volstaan op te merken dat hij de mogelijkheid had om alle nuttige inlichtingen mee te delen in het raam van zijn verblijfsaanvraag.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Los van het feit dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verplicht om zich naar Venezuela te begeven, moet worden gesteld dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet blijkt dat hij bij een terugkeer naar dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK